

oznanilo

Vsak,
 kdor ima
 upanje vanj,
 se očičuje,
 kakor je
 tudi on čist.
 1 Jn 3,3

**KRISTUS KRALJ
 VESOLJSTVA**

leto XIII / 2010-22
 20. november 2022

Lk 23,35–43

JEZUS SPOMNI SE TUDI MENE

Evangelij pravi, da je ljudstvo 'stalo in gledalo' (Lk 23,35). **Nihče ni rekel nič, nihče se ni približal. Ljudstvo od daleč gleda, kaj se dogaja. Isto ljudstvo se je zaradi lastnih potreb gnetlo okoli Jezusa, zdaj pa je do njega na razdalji.** Zaradi različnih okoliščin življenja ali zaradi naših neuresničenih pričakovanj imamo tudi mi skušnjava,

da zavzamemo razdaljo do Jezusovega kraljevanja, da ne sprejmemo čisto do konca pohujšanja njegove ponižne ljubezni, ki nadležno vznemirja naš jaz. Zatem je druga skupina, v kateri so različne osebnosti: poglavarji ljudstva, vojaki in hudodelec. Vsi ti se Jezusu posmehujejo. Na enak način ga izzivajo: 'Reši samega sebe!' Ta skušnjava je hujša od tiste, ki jo ima ljudstvo. Tu-

V soboto, 28. oktobra 2022,

**je v 81 letu starosti
umrla Marjeta Engel.**

Od nje smo se poslovili
v petek, 24. septembra 2022,
na pokopališču Hernalss.

Marjeta Engel se je rodila kot drugi otrok, očetu Petru in mami Jožefini Rotar, 29.marca 1942 v spodnjem Gasteraju. Že kmalu po rojstvu ji je življenje pokazalo ostre zobe, kajti samo dva tedna kasneje ji je umrla mama, zato je otroška leta morala preživeti pri teti Mičiki v sveti Ani.

Radosti brezskrbnega otroškega življenja nikoli ni spoznala. Kot mlademu, neiskušemu dekletu je življenjsko pot prekrižal fant in bodoči mož Franc Koroševič. Z njim si je želela ustvariti družino. Rodili sta se njima hčerki Anica in Marija.

Po nekaj kratkih, vendar težkih letih je zakon razpadel, sreča ji tudi tokrat ni bila naklonjena. Da bi lahko preživela in hčera nuda nudila boljše življenje se je odločila, za odhod v Avstrijo, kjer je imela teto, ki je bila častna sestra na Dunaju. Odšla je kot se reče, s trebuhom za kruhom. Bilo je težko začeti, zaposlila se je kot pomočnica v hiši in pomagala v mesnici. Zelo rada je zahajala v slovensko skupnost in k sveti maši. Bila je zelo družabna, rada je plesala in prepevala, najraje Marijine pesmi.

Zaradi zahrbtnne bolezni, ki jo je spremljala vse življenje jo je zelo bolelo dejstvo, da ni zmogla skrbeti za svoji hčeri, tako kot je želela.

V začetku 70-let je spoznala svojega drugega moža Ruperta Engel in se leta 1976 z njim poročila.

Končno je z možem in s svojima hčerama spoznala srečo v življenju. Vedno si je želela biti ljubljena in okusiti družinsko srečo. Uživala je pri urejanju vrta in skrbno negovala rožice.

Svetla luč življenja so postali njeni vnuki Thomas, Marina, Aleksandar in Manuel. Ob njih je doživljala srečo, katere sama ni spoznala.

Žal je bolezen prevladala njeno življenje, zato ni bilo mogoče, da bi živel doma. Odločila se je, da gre v oskrbo starostnega doma in tako je vso jesen svojega življenja preživela v domu Haus der Barmherzigkeit.

Bila je tudi srečna prababica, vendar tega svojemu pravnuku Konstantinu iz zdravstvenih razlogov ni mogla več prav pokazati.

Toplega jesenskega jutra, ko so drevesa spuščala zadnje liste, je tudi

Marjeta 28. oktobra obrnila svoj zadnji list življenja ter se poslovila iz njene tuzemeljske poti. V nebesih se bo radovala srečanja s svojimi starši in drugimi sorodniki. Njena smrt je v srca hčeri in vnukov zarezala globoke brazde žalosti. Spominjali se je bomo v molitvi. Naj počiva v miru božjem.

*“Ko ti življenje je čaša trpljenja,
je smrt odrešitev, je tožba odveč.
Le mir in pokoj mi dragi želite
in zame prižgite lučko v spomin.”*

Roke

Kot najstnica sem se vedno jezila čez svoje roke; preveč so kmečke, nobene elegancije ni na njih. Prsti so kratki in debeli. Nohtov ne morem nikoli tako oblikovati, da bi mi ugajali. Dlani so kot lopate. Mezinca se uvija navznoter in je prav neugleden. Vse na mojih rokah je neugledno. Skrival sem opazovala sošolke in jim zavidala dolge, aristokratske prste, nežne dlani in umetno oblikovane nohte vseh mogočih vzorčkov, prste, ki znajo nositi raznovrstne prstane. Primerjala sem svoje hrapave dlani s tistimi kot puhek mehki, nežni, galantni. Prsti, ki poleg mehkoše nosijo s seboj še izbrano fineso, pridih visokega sloga, prefinjeno eleganco ... Sanje. Moje pa so take kot njegove: moške, nespretnosti in tako zelo zemeljske. zgodba3 11 2016Kolikokrat sem ga opazovala: sklonjen nad brazdo z rokami v zemlji. Premetaval je grude in preobračal zemljo s tako ljubeznijo. Vneto je tolkel po grudah z motiko, da je razrahljana zemlja objela mlado rastlinico. In potem je potrpežljivo čakal rasti. Veselil se je dežja, ki je močil njegov pridelek in

ga množil. Kot otrok navdušeno je pobiral plodove. Skrbno jih je polagal v zaboje: da se bučke ne obtolčejo, da čebula ne bi zgnila, da se zel ne pomečka... O sortah je govoril s prodajalcem v semenarni, o letini s sosedo, skrbi je zaupal prijatelju, najgloblje pa ženi. Z njo je zadnja leta tako mirno živel: v dobrem in slabem, v zdravju in bolezni. Ni imel velikih želja. Drobne je vpletal v svoje molitve. Spokojno je živel svojo sedanost, ves čas zazrt nekam naprej, navzgor ... Svežina nekega poletnega jutra je zamrznila. Za trenutek je svet stopil s tečajev. Zarezalo je, dvakrat je pokašljaj, nato se je sesedel. Za zmeraj. Paniko smo hitro odgnali. Pomoči ni več. Začelo se je odhajanje. Poslavljanje. Trenutki, ki bolijo in za katere želiš, da bi jih bilo čimprej konec in istočasno hrepeniš po tem, da bi trajali dolgo, dolgo, ker predo-

bro več, da nosijo v sebi skrit nikoli. Nikoli več. Nikoli več nasmeha, nikoli objema ... Odhajajo zgodbe, odhaja mož, o katerem nisi slišal slabe besede, odhaja zgodovina... V to odhajanje vstopa jok, čudni klici nemoči, preoblačenje mrliča, nežne kretnje ljubezni in spoštovanja, nerodne geste v nevsakdanji situaciji in ... podoba njegovih sklenjenih rok, ovitih z rožnim vencem. Še dolgo potem jih iščem. Njegove roke. Iščem ... Poskušam si prislikati podobo teh zlatih rok, poskušam nasanjati, kakšen je bil njih objem, poskušam ugledati njegove kretnje, spet videti okorne prste, vse zamazane s prstjo, ki samozavestno primejo za knjigo in slišim glasno branje z zanosom in vdanostjo. Še dolgo mi solze meglijo pogled, ko brskam po spominu in iščem roke, ki jih tako pogrešam. Ne oči, ne obraz, ne smeh... Roke. Kot obsedena se spravim na stare fotografije. Malo jih je. Na njih je on, cela njegova postava: majhen, dobrodušen. A roke? Na nobeni fotografiji jih ni, nikjer tako izrazito, da bi lahko, osvobodjena svoje stiske, rekla: To so njegove

roke, take, kot se jih spomnim. Nikjer jih ni. Nikoli več postaja vedno bolj zaresen. Nikoli več. Dvignem pero, da bi zapisala še poslednji nikoli več. In jih zagledam: njegove roke. Moje.

ADVENT

V Evangeliju nam Jezus Kristus pravi, da »ne vemo ne dneva ne ure«, ko se bo zgodil naš odhod s tega sveta, konec časov in drugi prihod Jezusa Kristusa.

Pregled: Izkoristiti moramo ta čas za razmislek o tem, koliko smo bili doslej dobri, in kaj bomo storili, da bomo boljši kot do zdaj. Pomembno je, da se v življenju ustavimo in da razmislimo o svojem duhovnem življenju in svojem odnosu do Boga in bližnjega. Sleherni dan moremo in moramo biti boljši.

Načrtovanje: V Adventu moramo načrtovati, da bomo dobri ne samo v tem času, temveč vselej. Premisliti moramo, kaj nas najbolj stane in naredimo sklepe, da ne pademo v iste napake.

kaj skušajo Jezusa, kakor ga je skušal na začetku hudič, da bi se odpovedal kraljevanju na Božji način in bi to počel z logiko tega sveta: 'Stopi s križa in porazi sovražnike!' Če je Bog, naj pokaže moč in superiornost! Ta skušnjava je direkten napad na ljubezen: 'Reši sebe'; torej ne druge, temveč sebe. Prevlada torej jaz z vso svojo močjo, s svojo slavo, s svojim uspehom. Ta skušnjava, prva in zadnja v evangeliju, je najhujša. **A Jezus ne govori in ne odreagira, ne brani se, ne skuša prepričati, ne zagovarja svojega kraljevanja. Še naprej ljubi, odpušča, preizkušnjo živi po Očetovi volji, z gotovostjo, da bo ljubezen obrodila sadove. Da bi sprejeli Jezusovo kraljevo dostojanstvo, smo poklicani bojevati se proti tej skušnjavi ter usmeriti pogled na Križanega, da mu postanemo vedno bolj zvesti.** V evangeliju pa se pojavi še ena osebnost, ki je še bližje Jezusu.

To je hudodelec, ki ga prosi, da se ga spomni v svojem kraljestvu! Ta človek, je verjel v njegovo kraljestvo. Ni se zaprl vase, temveč se je s svojo prtljago, s svojimi grehi, s svojim gorjem, obrnil na Jezusa. Bog se nas takoj, ko mu damo priložnost, spomni. Pripravljen je popolnoma in za vedno izbrisati greh, saj si njegov spomin ne zapomni storjenega zla in mu niso vedno pred očmi prizadejane mu žalitve, kot velja za naš spomin. Bog nima spomina za greh, temveč za nas.

Sam naš
Gospod Jezus Kristus
in Bog, naš Oče,
ki nas je
v svoji milosti vzljubil
in nam dal neminljivo tolažbo
in blago upanje,
naj opogumi vaša srca
ter jih utrdi
v vsakršnem dobrem delu
in v vsakršni dobri besedi.
(2 Tes 2,16–17)

NE ZAMUDITE LJUBEZNI

Mladi se polni navdušenja posvetijo svojemu poklicu in naredijo kariero. Koncu tridesetih let opazijo, da so zamudili čas, ko bi lahko ustanovili družino. Postavi se vprašanje ali naj se še naprej vzpenjajo po lestvici kariere ali poiščejo nove smernice za svoje življenje. Včasih pristanejo v globoki krizi. Morda so zaradi gole usmerjenosti na poklicni uspeh zamudili ljubezen. Drugi so ustanovili družino in se veselijo ob ljubezni svojega zakonca in svojih otrok. Nato pa v ospredje nenadoma stopi delo, zaradi katerega zanemarjajo ljubezen. Skupaj gradijo hišo. Mislijo, da bo skupna gradnja hiše izraz vzajemne ljubezni. Toda ob vsej tej gradnji nimajo več nobenega časa za nežnost in ljubezen. Sploh ne opazijo, kako ljubezen polagoma usiha, kako le še živijo drug ob drugem in izgubijo ljubeče odnose. Ko žena končno reče, da tako ne more več živeti naprej, saj ne čuti več ljubezni svojega moža, takrat mož pristane v kruti realnosti. Nenadoma se boleče zave, da je zamudil ljubezen. Če se po

reakciji svoje žene zbudi, lahko še reši ljubezen. Včasih pa je že prepozno. Predolgo sta živela ločeno, tako da ni več mogoče na novo obuditi ljubezni. - Zgodi se, da mož poskrbi za lepo hišo in zanjo trdo dela, toda ima premalo časa za otroke. Pozneje se otroci odvrčajo od njega, ker ga niso doživljali kot očeta. Otroci so izgubili odnos do očeta in tudi spoštovanje do njega. Tako oče boleče odkrije, da je zamudil ljubezen do svojih otrok. - Moje življenje je dragoceno le takrat, kadar iz moje bližine teče ljubezen do ljudi. Če zamujam ljubezen, bom na neki točki zapadel v žalost in ravnodušje. Le ljubezen me ohranja pri življenju in mi omogoča, da se razcvetim.

Luč je prižgana za pravičnega,
za iskrene v srcu
je pripravljeno veselje.

Ps 97,11

HREPENENJE PO RESNICI

Slavim te, moj Oče,
za željo po resnici, ki si jo vsadil globoko vame.
Ni je mogoče odpraviti s praznimi obljubami,
preprostimi rešitvami in z votlimi besedami.

Prosim te, moj Oče,
da z menoj gledaš na resnico mojega življenja,
na vse, kar je pristno, in vse, kar je napačno,
na vse, kar je resnično, in vse, kar je lažno,
na vse, kar je popolno, in vse, kar je prazno.

Zaupam ti, moj Oče, da prihajaš v moje življenje.
S svojo lučjo razsvetljuješ mojo temo.

Ti si moja Resnica, ki izpolniš vsa moja hrepenenja. Amen

SVETE MAŠE

NEDELJA, 20. november 2022

KRISTUS KRALJ VESOLJSTVA

9.30 za + Agnes in Jožefo Vončina

NEDELJA, 27. november 2022

1. adventna nedelja

9.30 _____

NEDELJA, 4. december 2022

2. adventna nedelja

9.30 _____

NEDELJA, 11. december 2022

3. adventna nedelja

9.30 _____

Slovenski

pastoralni center / SPC

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0664 217 37 38** (*Matija*)

Skype: **tratnjek.matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**

Ste se danes že nasmejali?

»Ali je že kaj odziva na oglas,
da iščete nočnega čuvaja?« »Pa
še kako. Od takrat so nam že
trikrat vlomili.«

Sodnik: »Ali ste Novaka zmerjali
z barabo in sleparjem?« »Da,
gospod sodnik.« »Ste mu rekli
tudi lopov in lump?« »Ne, gos-
pod sodnik, ko je človek razbur-
jen, ne more misliti na vse.«

Gre mali ježek po puščavi in se
zaleti v kaktus ter vpraša:
»Mama, a si to ti?«